

Mindig a közönségnek muzsikálok

Beszélgetés Boldoczki Gábor trombitaművésszel

Boldoczki Gábor 24 éves trombitaművész, friss zeneakadémiai diplomával a zsebében. Kiskőrösi, de ma már ideje nagy részét Budapesten tölti, vagy ahová posztgraduális tanulmányai illetve fellépései szólítják. Bár vérbeli muzsikus, s ennél fogva a zenét nem dekára vagy éppen pontokkal mérhető portékának tartja, a mai versenykényszer őt is behajszolta sok versenynek nevezett megmérettetésbe. Az Országos Trombitaversenyen aratott 1990-es győzelme hosszú sorozat nyitánya volt. Hazai környezetben azóta sem nagyon talált legyőzőre, s az utóbbi években nemzetközi viszonylatban is ez a helyzet. Számos különdíj és kisebb siker után 1996-ban az 52. Genfi Zenei Versenyen harmadik díjat kapott, még abban az évben az olaszországi Porciában második lett. Az 1997-es év hozta meg a végső áttörést. Tavasszal úgy lett Prágában második, hogy első díjat nem adtak ki, s ugyanez volt a helyzet a legnehezebb erőpróbák között számontartott müncheni ARD versenyen, ahol a mezőny legjobbjaként nyert harmadik díjat. Az igazi nagy siker a párizsi Maurice André Trombitaverseny volt 1997 októberében, ahol első díjat, nagydíjat és különdíjat kapott. Azóta a legnagyobb gondot az jelenti számára, hogy hogyan ossza be az idejét európai, tengerentúli túli turnéi és tanulmányai között úgy, hogy közben szóló-, kamara- és zenekari felkéréseknek is eleget tudjon tenni, na meg maradjon idő a napi három-öt óra gyakorlásra.

— *Igaz, hogy "csak" kilencévesen kezdtél trombitálni, de akkortól sokat és szisztematikusan gyakoroltál. Volt rendes gyermekkorod?*

— Amennyire visszaemlékszem, boldog gyermekkorom volt, de korán megtanultam, mit jelent dolgozni. Például tizenhárom évesen intenzív nyelvtanfolyamra küldtek a szüleim, hogy megszerezsem a német középfokú nyelvvizsgát. Ennek azóta is nagy hasznát veszem. Bár az iskolai szünetekben is mindig sokat gyakoroltam, nem érzem, hogy bármiről lemaradtam volna.

— *Mindig is trombitásnak készültél (édesapádtól is tudom, hogy nagyon szorgalmas gyakorló voltál), vagy kellett eleinte az apai hajtás is?*

— Az kétségtelen, hogy édesapám (aki egészen tizennégyéves koromig tanított) ránevelt a rendszeres gyakorlásra, de azért "hajtani" sosem kellett. Mindig egyfajta bizonyítási vágy élt bennem szüleim, barátaim, a közönség és természetesen önmagam felé. Ennek ellenére végérvényesen csak húszon túl, a genfi verseny után döntöttem a trombita mellett.

— *Sok versenyen játrál, többnyire nyertél is, a párizsi verseny különösen nagy dobásnak számít a szakmában. Az ismertség, menedzselhetőség miatt fontosak a versenyek, de kevésbé lennél-e jó zenész, ha csak a zenének élsz, versenyek nélkül?*

— A párizsi Maurice André verseny győzelme általában egy trombitás életének elérhetetlen álmai közé tartozik, s ennek az álomnak a megvalósulása karrierem szempontjából döntő fordulatot jelentett az életemben. Számomra a versenyek a gyakorlásomban mindig fontos, konkrét célt jelentettek, motiváltak az intenzívebb, tökéletesebb munkára. A versenyeken sohasem vetélkedni akartam a többiekkel, hanem mindig a közönségnek muzsikáltam.

— *A versenydíjakkal ugyan koncertmeghívások is járnak, de azoknak is vége szakad valamikor. Van menedzsered, vagy a véletlenek, meglévő ismeretségek és az önreklámozás hozzák a fellépéseket?*

— Egy versenygyőzelem mindig nagy port ver fel az ember körül, ami aztán hamar elül. A véletlen nem hoz fellépést, egy koncert, koncertmeghívás előkészítése hosszadalmas szervezést igényel, ami egész embert kívánó feladat. A párizsi verseny óta dolgozom együtt egy német és egy magyar menedzserrel, akikkel baráti kapcsolatban állok. Ők szervezik szólókoncertjeimet, melyek elsősorban külföldön, főként Európában vannak. Ezenkívül van egy rézfúvós kvintettem is, velük az ősszel háromhetes tajvani turnén voltunk. Emellett gyakran játszom a Budapesti Fesztiválzenekarban.

— *Kritikusaid egyöntetűen dicsérik bámulatos virtuozitásodat, de kivétel nélkül azt is megjegyzik, hogy nagyszerű muzsikus vagy.*

— Jaj, köszönöm a bókot!

— *Ne nekem köszönd! Végigolvastam néhány koncertrecenziót, egy amerikai kritikában azt írják Rólad, hogy azon ritka rézfúvósok közé tartozol, akik gondolkoznak, s tudják, zeneileg mit akarnak, mindezt magávalragadó érzékenységgel párosítva. A zenei véna — gondolom — önmagában nyilván kevés, azt gondolni is kell. Miből táplálkozol, milyen zenét hallgatsz szívesen, s milyen hangszereket a rezeseken kívüül?*

— Gyakorlás után szívesen hallgatok hegedűt, zongorát, oboát, kamarazenét és persze szimfonikus zenekari felvételeket is. Igyekszem a darabokat jó előadókkal, jó zenekarokkal meghallgatni, mert ezekből nagyon sokat lehet tanulni, amellett, hogy számomra kikapcsolódást is jelentenek. Ha otthon vagyok, mindig szól a zene.

— *Rengeteget utaztál, sok helyen megfordultál, beszélsz angolul, németül. Tudnál máshol élni, vagy született magyar vagy?*

— Szeretek itthon élni, a családom, barátaim itt vannak. Ennek ellenére külföldön is jól érzem magam, országon kívül is sok barátom van már. És ha külföldön vagyok, mindig kipróbálom a helyi konyhai specialitásokat!

— *Konyhai specialitások itthon is vannak, de a magyar rézfúvósoknak is elég jó híriük van a világban, szólistáink, még inkább rézfúvós kvintettjeink révén versenygyőzelmekben sem szűkölködünk. Mi a titka a magyar rezes oktatásnak?*

— Hál' Istennek tényleg sok a jó magyar rezes, s szerintem az itthoni magasszínvonalú alapfokú oktatás a titok. Nagyon fontos az oktatás korai szakaszában a helyes reflexek, biztos alapok kiépítése.

— *Bár még fiatal vagy, de adódik a kérdés: édesapád remek pedagógus, rézfúvósok egész sorát indította el a pályán. Te meg fogod osztani tudásodat másokkal? Akarsz-e tanítani?*

— Már most nagyon szeretek tanítani, szívesen megosztom tapasztalataimat, tudásomat a lelkes "mégfiatalabbakkal". Később komolyan, hivatásszerűen is szeretnék foglalkozni a tanítással.

— *Egy korábbi interjúdban legkedvesebb emlékedként mesélted, amikor Maurice André egy, a Liszt Ferenc Kamarazenekarral adott franciaországi koncerted után az ünneplő közönség szeme láttára felment a színpadra, s megölelt. A hasonló barátságok, gesztusok nyilván nemcsak kedves emlékek, de növelik is az ember önbizalmát. Nyugodt ember vagy, a gyakorlással meg is teremtetted a biztonság alapját a színpadi szerepléshez, mégis: soha nincs túlzott lámpalázad?*

— A gondos, precíz előkészület a jó előadás alapfeltétele, amely az embernek további önbizalmat ad. Már gyerekkoromtól kezdve sok kisebb hangversenyen játszottam, amelyek

sikerei a későbbi komoly koncerteken erőt, rutint adtak. A koncert varázsához egyébként a lámpaláz is hozzátartozik.

— *Milyen hangzó dokumentumai vannak eddigi tevékenységednek?*

— Magyar és külföldi rádió- és TV-felvételeken kívül egy nemzetközi szimfonikus zenekarral, a Philharmonie der Nationennel 1999-ben rögzítettem CD-re Hummel és Telemann trombitaversenyeit, tavaly pedig a Magyar Rézfúvós Kvintettel (Hungarian Brass Quintet) készítettünk egy CD-t. Eddig ennyi, de nem vagyok türelmetlen.

— *Mik a jövőbeni feladataid és mik az álmaid?*

— Egyelőre inkább a feladataimra koncentrálok. Szeretnék minél tovább tanulni. Jelenleg a Zeneakadémián a DLA (Doctor Liberalium Artium) mesterképzésben veszek részt, ez képesít majd az új szabályok szerint arra, hogy főiskolán, egyetemen is taníthassak. A mienk az első ilyen évfolyam, és nagyon jó, hogy ez a képzési típus végre meghonosodik nálunk. Bizonyos szabályok, keretek szerint választhatunk tárgyakat; a zenei órák természetesen a Zeneakadémián, a művelődéstörténeti, irodalmi, történelmi előadások az ELTE-n vannak. Van hangszeres főtárgy is persze, de azt én külföldön végzem, Karlsruhe-ban, a Hochschule für Musikban Reinhold Friedrich növendékeként.

Ittész Tamás

(megjelent az AUDIO c. lapban 2001-ben)